

Regnbågsflaggor kommer inte att dölja folkmord

Fram till slutet av 2023 hade jag en regnbågsflagga — symbol för queer-stolthet och solidaritet — på min Twitter/X-profil, men så snart jag började tala offentligt till stöd för Gaza och det palestinska folket vändes denna symbol mot mig. Istället för rationell, faktabaserad debatt lockade mina inlägg ad hominem-attacker utformade för att diskreditera och tysta mig. Vissa var insvepta i omsorg: „Vet du vad de gör med homosexuella i Gaza.“ Andra var direkta och grymma, med hänvisningar till memer som „Queers for Palestine är som kycklingar för KFC“ eller upprepning av det utslitna tropet att jag skulle „kastas från ett tak“ om jag var där. Detta var en erfarenhet som delades — och bekräftades — av många andra.

Denna berättelse är inte bara förenklad; den är politiskt manipulerande, historiskt ohederlig och faktamässigt felaktig. Det ofta upprepade påståendet att queer-personer avrättas i Gaza genom att kastas från tak bygger på **inga verifierade fall** som involverar palestinier eller de styrande myndigheterna i Gaza. Istället kommer det från ISIS-propagandavideor — inte från Hamas, och definitivt inte från den bredare palestinska befolkningen. **Det finns inga trovärdiga bevis** för att offentliga avrättningar av queer-personer har skett på det sätt som dessa kritiker antyder.

Det vi ser är ett läroboksexempel på **pinkwashing**: instrumentalisering av LGBTQ+-rättigheter för att avleda uppmärksamhet från eller delegitimera en kamp för rättvisa. Det är en retorisk knep som säger till queer-personer att de måste välja — antingen stödja queer-rättigheter eller palestinsk frigörelse, men inte båda.

Homosexualitet och islam: bortom den beväpnade berättelsen

En stor del av den retoriska attacken mot queer-personer som stödjer Palestina vilar på breda generaliseringar om islam och dess påstådda exceptionella fientlighet mot LGBTQ+-personer. Implikationen är att queer-identitet och islamisk tro är i sig oförenliga, och att solidaritet med en muslimsk majoritetsbefolkning är naiv eller till och med självförstörande för LGBTQ+-individer.

Denna ram är inte bara islamofobisk; den är också historiskt och teologiskt ohållbar. Traditionell islamisk rättsvetenskap, liksom många religiösa rättssystem, avrådde från handlingar mellan samma kön. Koranen hänvisar till **Lots folk**, ofta citerat som fördömande av man-man sexuellt beteende. Ändå är dessa verser mycket mer tvetydiga än de framställs. De fokuserar på **ogästvänlighet, tvång och korruption**, inte på samtyckande kärlek eller sexuell identitet. Till skillnad från 3 Moseboken 20:13 i den hebreiska Bibeln — „Om en

man ligger med en man som med en kvinna, har båda begått en avskyvärd handling; de ska säkerligen dödas” — föreskriver Koranen **ingen straff** för intimitet mellan samma kön.

Hadither (uttalanden tillskrivna profeten Muhammed, frid vare med honom), som informerar en stor del av islamisk lag, innehåller varierande och ofta omtvistade hänvisningar till beteende mellan samma kön. Viktigast är att **det inte finns någon registrering från profetens livstid** om att någon straffades för att vara homosexuell. Islamiska etiska läror betonade traditionellt **privatliv, diskretion och ånger**, inte övervakning eller offentlig skam.

I verkligheten har islamisk civilisation en rik och komplex historia när det gäller kön och sexualitet. Klassisk arabisk poesi är full av homoerotiska bilder. Sufi-mystik, med sina metaforer för gudomlig kärlek, överskrider ofta stela könsbinärer. Forskare som **Scott Siraj al-Haqq Kugle** och **Amina Wadud** har erbjudit progressiva omtolkningar av Lots berättelse, och argumenterat för att den fördömer tvångsmässigt sexuellt våld, inte samtyckande kärlek mellan samma kön.

Denna mångfald av tolkningar är levd, inte bara teoretisk. Queer-muslimer finns, organiserar sig, gör motstånd och blomstrar. Att beväpna islam för att diskreditera pro-palestinska queer-personer raderar inte bara dessa röster; det reducerar en hel tros tradition till ett kulturkrigsverktyg.

Koloniala rötter till kriminalisering: tidslinje för importerad homofobi

Idén att institutionaliserad homofobi är en inneboende egenskap hos arabiska eller islamiska samhällen faller sönder under granskning. Historiska register visar att **premoderna islamiska rättssystem inte kriminaliserade homosexualitet på samma sätt som Europa**. Istället kan kodifieringen av anti-LGBTQ+-lagar i den arabiska världen spåras till **europaisk kolonialism**, inte Koranen.

Genom århundraden av islamiskt styre — från umayyaderna till osmanerna — fanns ingen enhetlig strafflag som förbjöd intimitet mellan samma kön. Sociala attityder kunde vara konservativa, och religiösa lärda debatterade moralen i olika beteenden, men rättssystemen i dessa samhällen **prioriterade sällan polisarbete av privat sexuellt beteende**, särskilt när det inte hotade den offentliga ordningen. Dessutom avslöjar de rika litterära och konstnärliga traditionerna i den arabisk-islamiska världen — fulla av homoerotisk poesi, intima manliga vänskaper och skildringar av samma-köns-önskan — en kulturell utrymme som, även om komplex och ibland motsägelsefull, inte formades av juridisk förföljelse av queer-personer som i Europa.

Däremot blev i **kristna Europa** homosexuella handlingar aggressivt kriminaliserade, ofta under dödsstraff. Medeltida och tidigmoderna rättssystem — från inkquisitionen till brittisk common law — föreskrev grymma straff för „sodomi“, inklusive bränning, hängning och stympning. I vissa regioner, som habsburgska territorier längs Donau, beskriver historiska register misstänkta homosexuella dömda till att **dra båtar uppströms** som en form av av-

rättning genom utmattning och exponering. Dessa straff var inte marginella utan **institutionaliserade**, godkända av både kyrka och stat.

När europeiska makter koloniserade den arabiska världen exporterade de dessa juridiska koder. Palestina är ett slående exempel:

Period	Rättslig status för homosexualitet i Palestina
Före 1917	Inte kriminaliserad under osmansk lag
1929	Brittiskt mandat inför sektion 152 (anti-sodomi)
1951	Avkriminaliserad på Västbanken under jordansk strafflag
1967–nu	Gaza behåller brittisk-era-kod; inga kända åtal sedan 1994 (HRW)

Denna historiska båge är avgörande: **juridisk förföljelse av queer-personer i Palestina började under brittiskt styre**, inte islamiskt styre. Idag behåller Gaza tekniskt den koloniala lagen, men **inga registrerade åtal under den på decennier**. Samtidigt har **staten Israel**, ofta hyllad som queer-fristad, **avslagit över 99 % av queer-palestinska asylansökningar**. Denna kontrast avslöjar tomheten i „Brand Israel“ — en berättelse som använder LGBTQ+-rättigheter för att **maskera ockupation och apartheid**.

Att förstå denna historia spelar roll. Den utmanar den förenklade berättelsen som postulerar en civilisationsklyfta mellan ett queer-vänligt Väst och en homofobisk Öst. Den bekräftar också agency hos queer-araber och muslimer som inte är offer för sin kultur, utan överlevande av **både inhemsk förtryck och importerat kolonialt våld**.

Alan Turing: den västerländska spegeln

För att fullt ut förstå grymheten och absurditeten i att kriminalisera queer-existens behöver vi bara vända oss till en av 1900-talets mest tragiska och värtaliga berättelser: **Alan Turing**. Idag är Turings namn allmänt känt tack vare **Turing-testet**, ett grundläggande koncept inom artificiell intelligens och grunden för moderna CAPTCHA-system som används online. Men hans verkliga arv går mycket djupare — han var den briljanta matematikern och kryptanalytikern som **designade maskinen som knäckte den tyska Enigma-koden**, ett avgörande bidrag till de allierades seger i andra världskriget.

Turings arbete i **Bletchley Park** förblev klassificerat i år, men det förstås nu att han **förkortade kriget med upp till två år**, och räddade därmed miljontals liv. I vilket rättvist samhälle som helst skulle han ha firats som nationalhjälte, hedrats under sin livstid och ihågkommen med tacksamhet och respekt. Men Alan Turing var också homosexuell. Och i 1950-talets Storbritannien **var det ett brott**. Som många homosexuella män i sin tid tvingades Turing leva ett dubbelliv — smygandes ut från sitt hem för att träffa sina partners i hemlighet.

När Turing rapporterade ett inbrott i sitt hem och misstänkte inblandning av sin senaste partner, Arnold Murray, avslöjade han slutligen deras relation under polisutfrågning. Det som började som en rutinutredning av stulna varor förvandlades snabbt till åtal för **„grovt oanständigt beteende“** — samma anklagelse som förstörde Oscar Wilde. Den ledande

detektiven, som såg ärendet spåra ur bortom sin avsikt, bad senare Turing om ursäkt och beklagade att hans samarbete hade startat en ostopptbar rättslig maskin.

Trots sin krigstjänst och vetenskapliga genialitet dömdes Turing och fälldes. Domstolen erbjöd honom ett val: fängelse eller kemisk kastrering. Han valde det senare, en påstådd „behandling“ med syntetiskt östrogen avsedd att undertrycka hans libido. Biverkningarna var fruktansvärda. Turing led av **gynekomasti (bröstutveckling), depression och mental försämring**. Den en gång livfulla sinnet som hade hjälpt till att rädda Europa från fascismen urholkades nu av statsgodkänd grymhet. År 1954, endast 41 år gammal, **begick Turing självmord** genom att bita i ett äpple indränkt i cyanid.

Decennier senare, efter offentlig upprördhet och ett långsamt nationellt uppgörelse, fick Turing en postum kunglig benådning. Men historien kan inte ångras. En man som gav allt till ett land som betalade tillbaka med skam och straff var förlorad — inte i krig, utan av de lagar själva som påstod sig skydda samhället. Turings berättelse är inte bara tragedi — det är en anklagelse. Kriminalisering av LGBTQ+-liv har aldrig handlat om skydd. Det har alltid handlat om **kontroll, rädsla och polisarbete av begär**. Och när västerländska röster idag fördömer andra kulturer för homofobi gör de det med **selektivt minne**. Lagarna som dödade Turing föddes i London, inte Mekka, och hans död står som en sträng tillrättavisning mot myten om västerländsk moralisk överlägsenhet.

Könsvåld och myten om den civiliserade patriarkin

När västerländska kommentatorer ramar in arabiska och muslimska samhällen som unikt „barbariska“ eller „efterblivna“ i mänskliga rättighetsfrågor talar de sällan från en plats av historisk ärlighet. Detta är inte bara vilseledande — det är projektion. Samma samhällen som idag gör anspråk på moralisk överlägsenhet upprätthöll till chockerande nyligen djupt våldsamma och patriarkala normer inom sina egna rättssystem — ofta med statsmakt bakom sig.

Ta till exempel frågan om **hushållsvåld och äktenskapsvåldtäkt**. I arabiska och muslimska samhällen, även om det alltid funnits patriarkala strukturer — som i alla kulturer — var idén att en man hade obegränsad rätt att slå eller sexuellt misshandla sin fru **socialt oacceptabel**, även om den inte alltid var kriminaliserad. När en man korsade dessa gränser — slog sin fru, skadade sina barn eller betedde sig våldsamt — mötte hans beteende ofta **gemenskapsintervention**. Äldste, familjemedlemmar eller jämnåriga konfronterade honom, och om han fortsatte kunde hans fru och barn söka skydd hos **utökad familj, vänner eller grannar** utan social skam.

Det förstods: vissa beteenden gjorde helt enkelt en man **olämplig att vara hushållsföreståndare**, oavsett om staten ingrep eller inte.

Jämför detta nu med **Europa och Nordamerika** i början och mitten av 1900-talet. I länder som Storbritannien, Frankrike och USA erkände lagen „**äktenskapliga rättigheter**“ för en make — en eufemism för **äktenskapsvåldtäkt**, som inte erkändes lagligt som brott i många västerländska länder förrän **sent på 1900-talet eller till och med tidigt på 2000-talet**. I Storbritannien **var äktenskapsvåldtäkt lagligt till 1991**. I delar av USA **var det**

lagligt till 1990-talet eller senare. Dessa lagar tillät inte bara missbruk — de kodifierade det.

Kroppslig bestraffning av fruar och barn tolererades inte bara — den **uppmuntrades öppet**. Män gavs laglig auktoritet över sina familjer, och disciplin genom våld ansågs vara en privat, till och med ansvarsfull, utövning av den makten. En man kunde slå sin fru för „att svara tillbaka“, neka henne autonomi och lagligt isolera henne från omvärlden. Om en kvinna flydde från en våldsam make riskerade hon att förlora sina barn, sin egendom och sin sociala status. Detta är inte forntida historia. Detta var lagarna **under och efter andra världskriget**, i samma länder som kriminaliserade homosexualitet, koloniserade det globala syd och **sa till världen att de var standardbärare för civilisation**.

Så när moderna kritiker i Väst håller upp LGBTQ+-rättigheter eller kvinnors rättigheter som bevis på västerländsk moralisk överlägsenhet över arabiska eller muslimska samhällen är hyckleriet svindlande. Inte bara är sådana rättigheter **en nylig och hårt kämpad utveckling** i Väst självt, utan ramen raderar **existerande, kulturellt rotade ansvarssystem** som har funnits i icke-västerländska samhällen i generationer. Raderingen av detta sammanhang är inte slumpmässig. Det tillåter västerländska makter att upprätthålla illusionen av civilisationsledarskap medan de ignår både **sin egen historia** och **skadorna de har orsakat** samhällen de koloniserade — ofta genom att förstöra eller förskjuta exakt de samhällsstrukturer som en gång erbjöd skydd.

Pinkwashing som statskonst

Israels „Brand Israel“-kampanj, lanserad 2005 av utrikesministeriet, främjade Tel Aviv explicit som en gay-vänlig fristad. Denna insats var inte organisk stolthet; det var **statspropaganda**. Medan den visade regnbågsflaggor utomlands **skar Israel ner finansieringen för lokala LGBTQ+-tjänster** och fortsatte att förtrycka palestinier under ockupation. Israeliska queer-grupper som **Black Laundry** (Kvisa Shchora) protesterade mot denna kooptering och vägrade låta sina identiteter användas för att sanera apartheid. Som Black Laundry-aktivister sa:

„Man kan inte fira Pride på ockuperad mark. Vår frigörelse kan inte komma på bekostnad av ett annat folks förtryck.“

På samma sätt har palestinska queer-organisationer som **alQaws** och **Palestinian Queers for BDS (PQBDS)** länge avvisat pinkwashing. PQBDS deklarerade:

„Vår kamp handlar inte om inkludering i en rasistisk stat, utan om att demontera den staten.“

Dessa röster hörs sällan i den mainstream västerländska diskursen, som föredrar att tokenisera queerhet som rättfärdigande för militarism istället för att förstärka människorna som lever vid dess skärningspunkter.

Så när västerländska röster hånar eller fördömer arabiska och muslimska samhällen för deras behandling av LGBTQ+-individer är det sällan i solidaritet med queer-personer på

marken. Oftare fungerar det som **ett islamofobiskt trope** — ett sätt att framställa muslimer som obotligt intoleranta och ovärdiga självbestämmande. Det är en gammal kolonial taktik klädd i progressivt språk.

Queer-frigörelse är ofullständig utan rättvisa för Palestina

När queer-personer sägs att solidaritet med Palestina betyder att stå på sidan av homofobi måste vi känna igen strategin: det handlar **inte om att skydda queer-liv**. Det handlar om **att skydda statsmakt**.

Att påstå att LGBTQ+-frigörelse tillhör Väst är inte bara felaktigt — det är farligt. Som historien visar:

- Homosexualitet **kriminaliserades inte i arabiska eller islamiska samhällen** förrän europeiska kolonialmakter påtvingade sina lagar.
- Hushållsvåld och äktenskapsvåldtäkt var **lagligt skyddade i Väst** långt in i den moderna eran.
- Idag **nekas queer-palestinier asyl av Israel**, även när det marknadsför sig som en queer-utopi.

Systemen som övervakar trans-personer i USA, deporterar queer-asylsökande i Storbritannien och bombar sjukhus i Gaza är sammanlänkade. Queer-frigörelse kan inte separeras från antikolonial kamp. Det är inte välgörenhet; det är **strategi för kollektiv överlevnad**.

„Vår frigörelse är sammanbunden,” som queer-organisatorerna länge har sagt. Inte som metafor, utan som materiell verklighet.

Att stå med Palestina är inte en motsägelse till queer-identitet. Det är dess fullbordan. Att vara queer och antikolonial, queer och anti-apartheid, queer och pro-palestinsk, är inte hyckleri. Det är konsekvens.

Verklig solidaritet ber oss inte att förneka vilka vi är. Den ber oss att **avvisa manus skrivna av dem vid makten** — de som skulle förvandla våra identiteter till verktyg för splittring. Den ber oss att lyssna på queer-palestinier, stödja deras rätt att existera i all sin komplexitet och kämpa vid deras sida för en värld där ingen fördrivs, avhumaniseras eller berövas värdighet.

Queer-personer är inte skyldiga lojalitet till imperier som kriminaliserade dem igår och tokeniserar dem idag. Vi behöver inte välja mellan våra identiteter och våra principer. Vi är inte rekvisita för makt. Vi är människor. Och vi kommer att vara fria — **tillsammans**.

Referenser

- Amnesty International. (2022). *Israels apartheid mot palestinier: Grymt system av dominans och brott mot mänskligheten*.
- Al-Qaws for Sexual and Gender Diversity in Palestinian Society. *Vårt arbete*.

- Boswell, J. (1980). *Kristendom, social tolerans och homosexualitet*. University of Chicago Press.
- El-Rouayheb, K. (2005). *Före homosexualitet i den arabisk-islamiska världen, 1500–1800*. University of Chicago Press.
- Human Rights Watch. (2021). *En tröskel passerad: Israeliska myndigheter och brotten apartheid och förföljelse*.
- Massad, J. (2002). "Re-Orienting Desire: The Gay International and the Arab World." *Public Culture*, 14(2), 361–385.
- Palestinian Queers for BDS. (2010). *Uttalanden om pinkwashing*.
- Pinkwashing Israel. *Vad är pinkwashing?*
- Rahman, M. (2014). *Homosexualiteter, muslimska kulturer och modernitet*. Palgrave Macmillan.
- Kunglig benådning för Alan Turing. (2013). *Pressmeddelande från brittiska regeringen*.
- Turing, D. (2015). *Prof: Alan Turing avkodad*. The History Press.
- FN:s utvecklingsprogram (UNDP). (2021). *Att vara LGBTI i den arabiska regionen*.
- Whitaker, B. (2006). *Osägbart kärlek: Gay- och lesbiskt liv i Mellanöstern*. University of California Press.